

Sygn. akt VI GC 821/17/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2019 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2019 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

(...) Spółki z o.o. w K.

przeciwko:

Towarzystwo (...) S.A. w W.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda (...) Spółki z o.o. w K. kwotę 4 443,73 zł (cztery tysiące czterdzieści trzy złote siedemdziesiąt trzy grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 11 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty;
- 2) oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- 3) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 78,34 zł (siedemdziesiąt osiem złotych trzydzieści cztery grosze) tytułem stosunkowego rozdzielenia kosztów;
- 4) nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego w Tychach kwotę 74,09 zł (siedemdziesiąt cztery złote dziewięć groszy) tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 821/17/3

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 11 stycznia 2017 roku powódka (...) sp. z o.o. w K. wniosła o zasądzenie od pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. kwoty 8 104,47 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 11 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że wskutek zdarzenia z dnia 10 czerwca 2015 r., uległ uszkodzeniu samochód marki H. (...) nr rej. (...) stanowiący własność poszkodowanego H. D.. Ubezpieczycielem OC sprawcy w/w szkody była pozwana. Dnia 8 lutego 2016 r. powódka wystawiła na rzecz poszkodowanego fakturę VAT na kwotę 21 846,77 zł tytułem wykonanej naprawy uszkodzonego pojazdu. Pozwana dokonała weryfikacji kosztów naprawy

uszkodzonego pojazdu wypłacając kwotę 13 085,01 zł. Powódka wezwała pozwaną do zapłaty pozostałej części kosztów naprawy wynikających z wystawionej faktury VAT. Pozwana dokonała korekty faktury uznając za uzasadniony koszt naprawy w kwocie 21 189,48 zł. Powódka dnia 13 lipca 2016 r. na podstawie umowy cesji nabyła od poszkodowanego wierzytelność przysługującą wobec pozwanej tytułem szkody z dnia 10 czerwca 2015 r.

W dniu 7 kwietnia 2017 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNc 488/17 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana Towarzystwo (...) S.A. w W. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, domagając się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana przyznała, że ubezpieczał w zakresie odpowiedzialności cywilnej ubezpieczonego Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Usługowe (...) sp. z o.o. z tytułu prowadzenia działalności i posiadania mienia. Pozwana wskazała, że przyznała odszkodowanie, które zostało pomniejszone o franczyzę redukcyjną wynoszącą 1000 zł zgodnie z postanowieniami OWU klauzula G. Pozwana stwierdziła, że postrzymuje stanowisko zawarte w postępowaniu likwidacyjnym i żądania pozwu nie uznaje. Pozwana zakwestionowała ponadto roszczenie w zakresie dochodzenia odsetek ustawowych od dnia 11 stycznia 2017 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 10 czerwca 2015 r., uległ uszkodzeniu samochód marki H. (...) nr rej. (...) stanowiący własność poszkodowanego H. D.. Ubezpieczycielem OC sprawcy szkody była pozwana.

Okoliczności bezsporne.

Powódka dokonała naprawy uszkodzonego pojazdu.

Dowód: faktury VAT (k. 8-9, 12-13, 100, 96-97), zeznania świadka P. W. (k. 121-122).

W dniu 13 lipca 2016 r. poszkodowany oraz powódka zawarli umowę cesji wierzytelności zgodnie, z którą cedent przelewał na cesjonariusza swoją wierzytelność – prawo do uzyskania odszkodowania w związku ze szkodą z dnia 10 czerwca 2015 r.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności (k. 26-27), upoważnienie 9k. 10).

Pozwana decyzją z dnia 24 marca 2016 r. ustaliła wysokość szkody w pojeździe marki H. (...) nr rej. (...) na kwotę 13 085,01 zł. Pozwana wypłaciła odszkodowanie w kwocie 13 085,01 zł.

Dowód: polisa (k. 77-81), OWU (k. 82-95), pisma pozwanej (k. 11, 98-99), faktura VAT (k. 100), zweryfikowana faktura VAT (k. 96-97), akta szkody na płycie CD (k. 66).

Wezwaniem do zapłaty z dnia 25 maja 2016 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 8 761,76 zł.

Dowód: wezwanie do zapłaty (k. 14), pismo pozwanej (k. 15).

Ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy pojazdu marki H. (...) nr rej. (...) pozostający w normalnym związku przyczynowym ze szkodą z 10 czerwca 2015 r. z uwzględnieniem postanowień OWU W. E. plus wynosił 17 528,78 zł brutto.

Dowód opinia biegłego sądowego M. G. (k. 129-134), polisa (k. 77-81), OWU (k. 82-95).

Powyższe ustalenia poczynione zostały w oparciu o powołane dowody z dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne w całości. Dokumenty te nie były bowiem kwestionowane przez żadną ze stron postępowania a Sąd nie znalazł podstaw do podważenia ich wiarygodności z urzędu.

Sąd przyznał atrybut wiarygodności zeznaniom świadka P. W. bowiem są one rzeczowe, logiczne i korespondujące z zebraną w sprawie dokumentacją.

Sąd oparł również ustalenia faktyczne na podstawie opinii biegłego sądowego M. G.. Opinia biegłego jest logiczna i rzeczowa. Biegły dysponował odpowiednią wiedzą specjalistyczną niezbędną na potrzeby jej wydania.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej na uwzględnienie w części.

W niniejszym postępowaniu zastosowanie znajdują przepisy odpowiedzialności deliktowej z art. 415 k.c., do której przesłanek należą zdarzenie, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie, oraz szkoda i związek przyczynowy między owym zdarzeniem a szkodą. Przy ustalaniu odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych znajdują zastosowanie przepisy ogólne dotyczące związku przyczynowego, szkody i sposobów jej naprawienia (art. 361-363 k.c.).

Z kolei zgodnie z art. 436 § 1 k.c. odpowiedzialność przewidzianą w artykule 435 § 1 k.c. ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Zgodnie z art. 435 § 1 k.c. prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi.

W ocenie Sądu powódka w należyty sposób wykazała, iż skutecznie nabyła przedmiotową wierzytelność od poszkodowanego.

Powołany w sprawie biegły sądowy stwierdził, że ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy pojazdu marki H. (...) nr rej. (...) pozostający w normalnym związku przyczynowym z szkodą z 10 czerwca 2015 r. z uwzględnieniem postanowień OWU W. E. plus wynosił 17 528,78 zł brutto. Sąd w całości przychylił się do stanowiska biegłego. Zdaniem

Sądu uzasadniony koszt naprawy uszkodzonego pojazdu marki H. (...) nr rej. (...) z uwzględnieniem postanowień OWU W. E. plus wynosił 17 528,78 zł brutto.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powódkę roszczenie za zasadne w części i w związku z tym w punkcie 1 wyroku zasądzono od pozwanej na rzecz powódki kwotę 4 443,73 zł (17 528,74 zł – 13 085,01 = 4 443,73 zł).

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jak wynika z § 2 gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Powódka domagała się odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 11 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty, a żądanie to pozostawało uzasadnione w świetle powołanych przepisów.

W związku z uznaniem przez Sąd dochodzonego roszczenia w części tj. w kwocie 4 443,73 złotych, Sąd oddalił powództwo w zakresie pozostałej kwoty, tj. 3 660,74 złotych oraz odsetek dochodzonych od tej kwoty orzekając o tym w punkcie 2 sentencji wyroku.

Zgodnie z art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Na koszty procesu powódki składały się kwota 406,00 zł z tytułu uiszczonej opłaty sądowej, kwota 17,00 zł z tytułu uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 1 800 stosownie do §2 pkt. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015 r., poz. 1804 ze zmianami) co dało łącznie 2 223 zł. Na koszty procesu pozwanej składały się kwota 17,00 zł z tytułu uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, kwota 1 074,09 zł tytułem kosztu sporządzenia opinii przez biegłego sądowego oraz koszt zastępstwa procesowego strony powodowej w kwocie 1 800 zł, co dało łączną kwotę 2 891,09 zł. W związku z powyższym łączny koszt procesu wyniósł 5 114,09 zł. Pozwana utrzymała się ze swoim żądaniem w 45 %, a zatem 55 % kosztów procesu powinno obciążyć pozwaną (5 114,09 zł x 55 % = 2 812,75). Powódka poniosła koszt w wysokości 2 891,09 zł a zatem różnicę (2 891,09 zł – 2 812,75 zł = 78,34 zł) powinna zwrócić jej powódka o czym orzeczono w 3 punkcie sentencji wyroku.

W orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd orzeka o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Mając na uwadze powyższe oraz stosunkowe rozdzielenie kosztów Sąd nakazał pobrać od pozwanej kwotę 74,09 zł tytułem kosztów sądowych wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa na sporządzenie opinii biegłego sądowego, o czym orzeczono w punkcie 4 sentencji wyroku.

SSR Jolanta Brzęk